

Levon

Necromancer of Seoul Station

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

서울역 네크로맨서

3

Jin Seolwoo 진설우

เขียน

Jina Jeong

แปล

XOXO

วาด

อุจिनไม่ใช่ผู้กอบกู้ ไม่ดี ไม่มีทางเป็นไปได้
เขาคือผู้สืบทอดของแรช เทพแห่งการทำลาย

- Jin Seolwoo

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ในเล่ม 3 นี้ คังอุจินของเราได้ออกเดินทางไปต่างแดนอีกครั้ง พร้อมเป้าหมายในการแก้แค้นคนที่อยู่เบื้องหลังการลอบสังหารเขา ในขณะที่เดียวกันกรุงโซลก็กำลังเผชิญกับความโกลาหลครั้งใหญ่ เมื่อเหตุดันเจี้ยนเบรกเกิดขึ้นโดยไร้สัญญาณเตือน!

ถึงคราวที่ *ฮงซอกกู* พ่อหนุ่มนักเวทไฟ (?) จะได้เจ็ดฉาย ผู้ปลุกพลังทั้งหลายต่างรวมตัวกันเพื่อกวาดล้างเหล่ามอนสเตอร์ที่กรูกันออกมาอยู่ทุกแห่งหน แม้พลังของมนุษย์ในตอนนี้อ่อนแอเกินกว่าจะต่อกรกับ ‘หัวหน้าบัญชาการแห่งทรานีต’ แต่นั่นยังไม่เลวร้ายเท่ากับการที่อุจินได้รู้ว่าเหล่าราชาทั้งหลายผู้รับใช้ทรานีตกำลังวางแผนทำอะไรกับโลกใบนี้กันอยู่

ความลับของดันเจี้ยนคืออะไรกันแน่ และอุจินจะทำอย่างไรต่อไป มาร่วมเอาใจช่วยไปด้วยกันเถอะ

Levon

สแกนเพื่อดูฉบับทดลองฟรี

Trigger Warning

Death (การตาย)

Violence (การใช้ความรุนแรง)

Murder (การฆ่าคน)

Blood (เลือด)

Child Death (การเสียชีวิตของเด็ก)

Massacre (การสังหารหมู่)

42

มุ่งสู่จุดจบ

ใบที่สุด ก็มาถึงจุดนี้

อุจินไม่ได้ตัวคนเดียวอีกต่อไป ตอนนี้เขามีพวกพ้องคอยเคียงข้างในสนามรบแล้ว

ถึงอย่างนั้นก็ยังเร็วเกินไปที่จะวางใจ

ช่วงเวลาแห่งอิสรภาพและสันติสุขยังอีกยาวไกล

หากกำจัดหัวหน้าบัญชาการทั้งเจ็ดสิบสองตนและทราเน็ตที่ไม่เคยเห็น แม้แต่ปลายจมูกได้สำเร็จ ยุคสมัยอันสงบสุขจะมาเยือนโลกนี้ได้หรือเปล่านะ

“หลังจากนี้คงลาได้ราบรื่นขึ้นเยอะ”

เหล่าเดธไนต์มีอำนาจบัญชาการกองกำลังด้วยตนเอง พวกเขามีอำนาจสั่งการและคอยควบคุมเหล่าโครงกระดูก ปล่อยให้อยู่ห่างอุจิน โครงกระดูกเหล่านั้นก็จะไม่หลุดจากการควบคุมแล้วกลายเป็นมอนสเตอร์ แต่พวกมันจะกลายเป็นทหารใต้การบังคับบัญชาของเดธไนต์แทน

เมื่อคิดถึงการล่าที่ง่ายดายขึ้นอีกระดับหนึ่ง เขาก็รู้สึกได้ว่าเลเวล 80 อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม

หากปลดผนึกลิซ เซนิช ได้ละก็ การอัปเลเวลจะไม่ใช่ว่าเรื่องยากอีกต่อไป เพราะไม่มีใครที่ออกไล่ในคราวเดียวได้เก่งกาจเท่าเขาอีกแล้ว

“ค่าพลังควบคุมที่ต้องใช้ลดลงเรื่อยๆ เลยแฮะ”

ค่าพลังควบคุมที่ต้องใช้ในการควบคุมอาชวลดต่ำลงเรื่อยๆ ดูท่าว่าตีกับเหล่าเดธไนต์จะฝึกอบรมน้องใหม่ได้เป็นอย่างดี

เมื่อนึกถึงเจ้าพวกนั้นที่น่าจะกำลังโหวกเหวกกันอยู่ภายในห้องอัญเชิญแล้ว อูจินก็หัวเราะออกมาเบาๆ

การล่าของซองกุใกล้จะเสร็จสิ้นแล้ว และอูจินก็ค่อนข้างอารมณ์ดี เขาจึงหยิบอุปกรณ์ทำอาหารต่างๆ ออกมาจากช่องเก็บของแล้วจุดไฟเตรียมตั้งหม้อ

ขณะกำลังแล่ควายที่ตายแล้วตัวหนึ่งเพื่อเตรียมเนื้อ บีบีก็ปรากฏตัวออกมาที่ด้านข้างอูจิน

มันพองลมจนแก้มป่องขณะบ่นให้อูจินฟัง

“ไม่ไหวๆ ห้องอัญเชิญเสียงดังหนวกหูมากเลยเมียว”

นั่นสินะ ก็เจ้าพวกนั้นกำลังจัดลำดับชั้นกันอยู่นี่นา

“รอให้สงบลงอีกนิดค่อยกลับเข้าไปก็ได้”

“เฮ้อ ต่อไปคงเต็มไปด้วยพวกโครงกระดูกแน่ จะมีวันสงบสุขได้จริงๆ เหรอเมียว”

“ก็จริง แต่...”

เหล่าซาร์บใช้ของอูจินทั้งหมดครอคอยอยู่ในห้องอัญเชิญ

ถ้าเขาให้เหล่าทหารโครงกระดูกอยู่ภายใต้การบัญชาของเดธไนต์ พวกมันก็ต้องรออยู่ในห้องอัญเชิญเพื่อให้เหล่าเดธไนต์เรียกออกมาอีกทีเช่นกัน

สิ่งที่อูจินต้องทำมีแค่การเพิ่มกองกำลังทหารเท่านั้น ส่วนการใช้งานหรือบัญชาการล้วนเป็นหน้าที่ของเหล่าเดธไนต์ สำหรับอูจินแล้วนับแต่เนี่ยไปเป็นเวลาที่จะได้แสดงตัวตนของราชันจอมตะอย่างแท้จริง

ยิ่งเลเวลของเดธไนต์สูงขึ้น จำนวนของเหล่าทหารโครงกระดูกใต้บัญชา ก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น ห้องอัญเชิญก็คงแออัดตามไปด้วย...

“ถ้าต่อไปหนวกหูขึ้นกว่านี้จะทำยังไง”

“เฮ้อ ช่างมันเถอะเมียว จากนั้นไปข้างจะออกล่าบ้างแล้วละเมียว”

อูจินมีสีหน้ายินดีที่ได้เห็นบีบีดูสดใสขึ้นแล้ว

“ตอนนีรูสึกดีขึ้นแล้วหรอ”

“หึ ข้างจะเป็นอะไรได้ยังไงละเมียว ข้างจะรีบแข็งแรงแกร่งขึ้นแล้วส่ง

ฝันร้ายไปเป็นของขวัญให้ไอ้สารเลวนั้นเร็ว ๆ เลยเมื่อย”

เมื่อนึกถึงแรงแม่ดึกที่ทำให้ตัวเองต้องเผชิญกับความตาย จิตใจอัน
แน่วแน่ในการต่อสู้ก็ลุกโชน อุจินมองบีบีแล้วหัวเราะออกมา

แม้จะใช้อำนาจควบคุมบงการซ้ำรับใช้ได้ แต่อูจินกลับไม่ได้ปฏิบัติ
กับพวกเขาแบบนั้น

“งั้นดันเจี้ยนครั้งต่อไปก็มาเริ่มเอาจริงกันเถอะ”

“เข้าใจแล้วเมื่อย”

ตอนนั้นเองของกุ๊กที่กวาดล้างพวกมอนสเตอร์จนเกลี้ยงแล้วก็เดิน
กลับมาพร้อมศิลาหย่อนกลับ

การเรียนรู้คือการจกจวย ทุกครั้งที่เห็นของกุ๊กตะลุยดันเจี้ยนเพียง
ลำพัง อุจินก็คิดว่าหมอนั้นก็น่าจะพร้อมเคลียร์ดันเจี้ยนระดับ 6 ดาวด้วย
ตัวเองแล้ว

แต่มันก็ยังอันตรายอยู่ดีละนะ ไว้แฮชลพัฒนาขึ้นกว่านี้แล้วให้ไป
ช่วยซัพพอร์ตน่าจะดี

สองคนนั้นคือคนที่ได้เรียนรู้กลเม็ดหลายอย่างภายใต้แรงกดดัน
ที่เปรียบดั่งแรงจูงใจจากอุจิน

นอกจากนี้การลงทุนอัดฉีดหินอัปเกรดอย่างไม่หวงแหยงยังทำให้
ค่าสเตตัสพื้นฐานของพวกเขาโดดเด่นกว่าผู้ปลูกพลังในระดับเดียวกัน

เนื่องจากกองทัพจอมตะสมบูรณ์ราวครึ่งหนึ่งแล้ว อุจินจึงต้องจัดตั้ง
กองกำลังอินขึ้นมา หรือก็คือกองกำลังผู้ปลูกพลังแห่งอาร์ตลันนั่นเอง

ของกุ๊กจะเป็นผู้นำกองทัพ ส่วนแฮชลจะเป็นผู้บัญชาการ

ยังมีสิ่งที่เขาต้องสอนสองคนนั้นอีกมาก

‘ท่านประธาน ผมชุดหมดแล้วครับ’

การสื่อสารผ่านจิตจากแฮชลดังขึ้นในหัว อุจินจึงตอบกลับไป

‘เสร็จแล้วเหรอ’

‘ครับ เรียบร้อยทั้งหมดแล้วครับ’

‘งั้นกลับมาทางนี้ก่อน’

การล่ามอนสเตอร์แบบไล่ต้อนที่เขาร่วมมือกับของกุ๊กนั้นดำเนินไป

อย่างรวดเร็ว หน้าที่รวบรวมไอเท็มที่ยึดมาได้ทั้งหมดจึงตกเป็นของแฮชล

อุจินฝากหน้าที่นั้นไว้กับแฮชลเพราะคิดแค่ว่าชุดออกมาได้เท่าไรก็เท่านั้น แต่อีกฝ่ายกลับบอกว่าชุดบิลด์สโตนที่มีอยู่มากมายเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาจึงอดประหลาดใจไม่ได้

“แหะๆ ลุกพีครับ ผมจัดการเรียบร้อยแล้วครับ”

ซองกุที่เดินมาหาเริ่มน้ำลายไหลเมื่อเห็นอาหารที่เขากำลังปรุง หมอนี่นับวันยิ่งดูออกง่ายจริง ๆ

“รอแฮชลมาแล้วค่อยกินพร้อมกัน”

“ครับ แหะๆ”

หลังจากนั้นครู่หนึ่งแฮชลก็มาสมทบ ด้านหลังเขามีแจ็กสันที่แบกกระเป่าเป็บรรจุบิลด์สโตนและฝูงอิก้าที่กำลังบินตามมาอีกสิบสี่ตัว

“เฮ้? ยังมีมอนสเตอร์เหลืออยู่นี่ครับ”

ซองกุทำท่าจะจัดการฝูงอิก้า แต่อูจินเอ่ยห้ามไว้เสียก่อน

“น่าจะฝึกให้เชื่อใจได้แล้วนะ”

“เอ๋? จริงด้วยแฮะ”

ท่าทางของอิก้าพวกนั้นดูเหมือนกำลังติดตามแฮชลมากกว่าไล่ล่า

อิก้าจะยอมมีดที่ล่าตัวยาวกว่าหนึ่งเมตร

มันคือนกสีดำที่โจมตีศัตรูด้วยจะงอยปากอันคมกริบราวใบมีดผสมชื่อ

“เจ้าพวกนั้นมันอะไรกันนะ”

เมื่อได้ยินอุจินเอ่ยถาม แฮชลก็ตอบออกมาอย่างภาคภูมิใจ

“ฮ่าๆ ผมฝึกพวกมันแล้วนะครับ”

“ฝึกยังไง”

แม้ว่าแฮชลจะค่อยๆ แข็งแกร่งขึ้นทีละน้อย แต่อิก้าจะยอมมีดพวกนั้นมันเลเวล 32 เสียวนะ

เขาไม่เอียงเชื่อว่แฮชลจะฝึกมอนสเตอร์ระดับ 3 ดาวได้สำเร็จถึงจะไม่มีทางได้รับบาดเจ็บเพราะมีเสื้อเขี้ยวดาบอย่างแจ็กสันคอยปกป้องอยู่ก็เถอะ...

“เจ้าพวกนี้โผล่มาตอนผมกำลังชุดบิลด์สโตนที่ลานซามมอนสเตอร์

นะครับ พวกมันเข้าใจล้มไม่ได้เพราะพลังงานของแจ็กสัน ผมเลยทิ้งซากมอนสเตอร์สองสามซากไว้ให้พวกมันกิน”

ดูท่าว่าจะสำเร็จเพราะการผูกมิตรไม่ตรีมากกว่าจะเป็นการกำราบ
“ผมเล่นละครไปนิดหน่อยนะครับ”

“...”

“ไม่ยักรู้ว่าพวกมอนสเตอร์จะอ่อนต่อการแสดงตบตาขนาดนั้น...”

“แล้วทำไมถึงซุบซิบตีสโตนได้เร็วขนาดนี้ล่ะ”

“เจ้าพวกนี้ช่วยผมนะครับ”

“หืม?”

อุจินทำตาโตอย่างไม่สมกับเป็นตัวเอง

“ทำแบบนี้ได้ด้วยหรอ?”

“ครับ ถึงจะแค่นิดหน่อย แต่ผมก็สื่อสารกับพวกมันรู้เรื่องอยู่ครับ”

นั่นเป็นสกิลจำเป็นของเหล่าเทมเมอร์เลยก็ว่าได้ ดูเหมือนว่าแฮซลจะปลุกสกิลอย่าง ‘แบ่งปันความรู้สึก’ และ ‘เชื่อมกระแสจิต’ ขึ้นมาได้ด้วยตัวเอง

อุจินยกมือขึ้นลูบคาง

เมื่อลองนึกถึงจุดเด่นของอิกาจะยอมมืดแล้ว ดูเหมือนว่าจะทำอย่างอื่นอีกฝ่ายว่าได้จริง

อาหารที่พวกมันโปรดปรานมากที่สุดคือเครื่องในสัตว์ จะงอยปากแหลมคมเหมาะกับการฉีกกระชากผิวหนังแล้วดึงเครื่องในออกมา

แถมพวกมันยังมีคุณลักษณะของอิกาทัวไปที่ชอบสะสมสิ่งของที่เป็นประกาย ดังนั้นจึงง่ายที่พวกมันจะทำตามความต้องการของเทมเมอร์ที่กลายเป็นเพื่อนไปเรียบร้อยแล้ว

“ใช้ได้เลยนี่”

อุจินพยักหน้า เขาคิดว่านั่นเป็นสิ่งที่ดีจริงๆ

เหล่าอสูรอัถูเซียนของเนโครแมนเซอร์เป็นอันเด็ดแต่กำเนิด พวกมันจึงเต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชังต่อสิ่งมีชีวิต

กองทัพอมตะที่รุกหน้าต่อสู้อยู่โดยปราศจากความหวาดกลัวนั้นเหมาะกับ

การสู้รบเป็นอย่างยิ่ง แต่กับการใช้งานอื่น ๆ อย่างการรวบรวมไอเท็มหรือ
ชุดบลัสต์โตนนั้น ช่างไม่เหมาะกับพวกมันเอาเสียเลย

สิ่งนั้นอาจเป็นไปได้หากอุจินออกคำสั่งและควบคุมด้วยตัวเอง แต่
พวกมันไม่สามารถลงมือทำเองได้

การลงมือทำเองอาจรวดเร็วและสบายใจกว่าการควบคุมพวกมันเหมือน
หุ่นเชิด

“ลองทำให้ดูหน่อยสิ”

“ได้ครับ”

แฮซลหับตาลงครุหนึ่งเหมือนกำลังรวบรวมสมาธิ จากนั้นพวกอีกา
ที่ลงมาพักอยู่ใกล้ ๆ เขาก็พากันกระพือปีกบินไปทางซากพวกมอนสเตอร์
ที่ชองกุเพ็งจัดการไปเมื่อครู่

ไม่ช้าจะงอปากแหลมคมก็ฉีกซากมอนสเตอร์แล้วดึงบลัสต์โตน
ออกมาองรวมกันไว้ตรงจุดหนึ่ง อุจินเฝ้าถามด้วยความประหลาดใจ

“รู้ด้วยเหรอว่าบลัสต์โตนอยู่ตรงไหนบ้าง”

“อืม ผมสัมผัสถึงมันได้นิดหน่อยนะครับ”

“หา?”

“ระหว่างที่ผมพยายามค้นหาพลังงานเพื่อเชื่อมกระแสจิต ผมก็
สัมผัสถึงมันได้ที่ละนิดโดยบังเอิญนะครับ...”

ไม่ว่าจะเป็นมอนสเตอร์ มนุษย์ หรือไอเท็ม ทุกสิ่งล้วนมีพลังงาน
เฉพาะตัว

จะเรียกว่าเป็นพลังเวทหรือพลังชีวิตก็ได้เช่นกัน

แม้ว่ามอนสเตอร์ที่ตายไปแล้วจะเต็มไปด้วยพลังงานสกปรก แต่
ตัวที่มีบลัสต์โตนในร่างกายจะแผ่ทั้งพลังเวทและพลังงานสกปรกออกมา
ในเวลาเดียวกัน แฮซลจึงสัมผัสถึงพวกมันได้ตามสัญชาตญาณ

ไม่สิ น่าจะเรียกว่าการปลุกความสามารถด้านการค้นหามากกว่า
จะเป็นเพียงสัญชาตญาณ

นั่นนับเป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่งที่เกิดจากการเชื่อมกระแสจิต

“โฮ...”

อุจินยกมือขึ้นลูบคางอีกครั้ง

เขารู้อยู่แล้วว่าแฮชลมีศักยภาพในการพัฒนาสูง แต่ก็ไม่นึกว่าจะเติบโตได้รวดเร็วอย่างนี้ แถมยังเป็นพรสวรรค์ที่โดดเด่นถึงขนาดนี้อีกต่างหาก

อุจินหันไปมองซองกุก

ตัวต่อนมอนสเตอร์อัตโนมัติ

จากนั้นจึงเลื่อนสายตามาที่แฮชล

ตัวฟาร์ม¹ อัตโนมัติ

อุจินยิ้มมุมปาก

เขาเพียงพาทั้งสองมาฝึกฝนให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้บังคับบัญชาเหล่าผู้ปลูกพลังหน้าใหม่ที่ จะคัดเลือกเข้ามา แต่ดันกลายเป็นว่าได้ค้นพบพรสวรรค์ใหม่เสียอย่างนั้น

ทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์โดยที่ไม่ทันได้ตั้งตัว

การออกล่าอัตโนมัติอันสมบูรณ์แบบบรรลุผลสำเร็จแล้ว

ทางเข้าดันเจี้ยน

“เหนื่อยหนื่อยนะครับ ท่านประธาน”

ซึ่งสุนทรียะรอกอยู่หน้าทางเข้ายื่นซาเซียวุ่นๆ มาให้ อุจินรับมาดื่มหนึ่งอีกก่อนเอ่ยถาม

“ยังเหลือเวลาที่จองไว้อยู่ใช่ไหม”

“ครับ ท่านประธานเคลียร์เสร็จเร็วมาก ตอนนี้อยู่เหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงสิบสองนาทีครับ”

“พอถมเถลยแอะ นายโทร.หาสำนักบริหารจัดการผู้ปลูกพลัง บอกให้เขาส่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายการกำกับดูแลมอนสเตอร์มาคนหนึ่ง”

¹วิธีการที่ผู้เล่นทำอะไรบางอย่างซ้ำๆ ไปเรื่อยๆ เช่น การตีมอนสเตอร์ การชุดทรัพยากรเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการอย่างไอเท็ม เงิน ค่าประสบการณ์ หรือสิ่งอื่นตามรูปแบบของเกมนั้นๆ

“ครับ ทราบแล้วครับ”

ดูเหมือนจะเป็นเพราะอีกาตัวใหญ่ยักษ์ที่ติดสอยห้อยตามแฮชลออกมา

แฮชลไม่ใช่ผู้ปลุกพลังสายเทมเมอร์คนแรก พวกเขาเป็นผู้ปลุกพลังสายนี้มาก่อนแล้ว

มอนสเตอร์ที่ได้รับการฝึกจากเทมเมอร์จะต้องลงทะเบียนกับสำนักบริหารจัดการผู้ปลุกพลัง และไม่สามารถออกไปนอกพื้นที่ที่ได้รับอนุญาต

อุจินตี้มซาเซียวุ่นๆ เข้าไปอีกอีกหนึ่งก่อนหันไปมองซองกุและแฮชล

“มาวนกันอีกสักรอบ”

“ครับ ลุกพี”

“รับทราบครับ ท่านประธาน”

หนึ่งชั่วโมง

เนื่องจากเป็นต้นเจี้ยนระดับสูง ต่อให้เวลาด้านในต้นเจี้ยนจะเร็วกว่าถึงสี่เท่า แต่การใช้เวลาเพียงสี่ชั่วโมงในการเคลียร์ต้นเจี้ยนระดับ 5 ดาวนั้นก็ถือว่ายังน้อยเกินไปอยู่ดี

ทว่าอุจินกลับมีความมั่นใจว่ามันจะเป็นไปได้ หากไปพร้อมกับอโตะบอตสองคนนี้

บรรทัดที่กำลังมุ่งหน้ากลับออฟฟิศ

อุจินและซองกุนั่งอยู่ในรถที่ขับเคลื่อนโดยคนขับรถมืออาชีพ โดยมีชิงฮุนซึ่งไม่ได้ทำหน้าที่สารอีก็ต้อไปเพราะได้เลื่อนชั้นเป็นหัวหน้าฝ่ายเลขาฯไปแล้วนั่งอยู่ที่เบาะหน้า

ส่วนแฮชลก็เดินทางตามหลังมาพร้อมรถคอนเทนเนอร์ที่ขนเหล่ามอนสเตอร์ที่เจ้าตัวเป็นคนฝึกให้เรื่อง

“อา เสียหายชะมัด ถ้าจัดการได้อีกสักสองสามตัวก็คงดี”

“ฮ่าๆ แต่ยังไงก็จัดการได้ตั้งยี่สิบตัวเลยนี่ครับ แบบนี้การชูดบลดส์โตนก็คงไม่เป็นปัญหาแล้วละมังครับ”

ค่าเสตต์สความสนิทสนมของแฮชลมีขีดจำกัด การฝึกอีกาจะงอยมีด

ยี่สิบตัวให้เชื่องพร้อมกับเจ้าเสือเขียวดาบแจ็กสันนั้นถือว่าถึงขีดจำกัดของเขาแล้ว

เขาไม่สามารถใช้สกลิดได้มากกว่านั้น รวมถึงไม่อาจควบคุมมอนสเตอร์ได้เกินกว่านั้นด้วยเช่นกัน

“คงต้องให้แฮชลฝึกหนักขึ้นสักหน่อยแล้วสิ”

“ฮา ๆ พี่แฮชลคงแข็งแรงขึ้นพรวดพราดแน่เลยครับ”

ตอนนี้แฮชลเลเวล 31 แล้ว

เมื่อคำนึงถึงเรื่องที่สองฝ่ายอยู่แรงก์ F มานานกว่าสองปี การอัปเลเวลขึ้นเป็นแรงก์ D ด้วยประสบการณ์ลงดันเจี้ยนเพียงแค่สามครั้งนั้นเป็นความเร็วที่น่าทึ่ง แต่อุจินกลับรู้สึกเสียดายไม่น้อย

ถึงอย่างไรก็เป็นความสามารถที่พัฒนาขึ้นเพราะหินอัปเกรดที่ดูดซับเข้าไป ไม่ว่าจะเป็ค่าสเตตัส สกิล หรือแม้กระทั่งพลังเวทที่เพิ่มขึ้นก็ด้วยเช่นกัน เนื่องจากไม่ใช่สเตตัสที่เพิ่มขึ้นผ่านประสบการณ์ต่อสู้หรือเคลียร์ดันเจี้ยน แฮชลในตอนนี้นี้จึงไม่ต่างอะไรกับมือใหม่

“จริงสิ มินซานยุ่งอยู่ใช่ไหม”

“น่าจะกำลังยุ่งพอดีเลยครับ”

“รู้เบอร์โทรศัพท์ไหนหรือเปล่า”

“อืม ผมจะลองถามดูนะครับ”

ซึ่งอุจินลองโทร.ไปที่ออฟฟิศ จากนั้นก็เอ่ยตัวมาแล้วยื่นโทรศัพท์มือถือให้อุจิน

“ท่านประธานครับ รองประธานจอร์จครับ”

“หมอนั่น คงจะไม่สบายใจน่าดูเลยสินะ”

อุจินรับโทรศัพท์มือถือจากซึ่งอุจิน

“แค่เบอร์โทรศัพท์ท่านายส่งข้อความมาก็ได้นี้”

“จะติดต่อไปเรื่องอะไรเหรอครับ”

“อา พอดีมีเรื่องอยากถามหน่อยนะ”

“เดี๋ยวผมพูดคุยกับทางนั้นให้เองครับ”

“ไม่ต้องหรอก ฉันรู้ว่านายยุ่ง เอาเบอร์โทรศัพท์ทางนั้นให้ฉันก็พอ

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่แน่นอนครับ”

“นี่นาย...”

เมื่อได้ยินอุจินพูดเสียงเข้ม มินซานพลันหูลู่ทางตกทันที

“เข้าใจแล้วครับ เดี่ยวผมส่งเข้ามือถือท่านประธานให้หะครับ”

“โอเค ตั้งใจทำงานต่อละ ฉันใกล้จะถึงออฟฟิศแล้ว ไว้กินข้าวเย็นด้วยกัน ไม่มีเวลาออกไปข้างนอกใช่ไหม งั้นฉันเอาจัมมยอน”

“ผมก็เอาจัมมยอนครับ”

“ผมเอาจัมปง²ครับ”

อุจินมองของอยู่กับซึ่งสุนที่แทรกเข้ามาอย่างรู้งานแล้วหัวเราะเบาๆ

“ได้ยินแล้วใช่ไหม เพิ่มจัมมยอนสองที่แล้วก็จัมปงหนึ่ง ผ่ากษามายากลแล้วสั่งเผื่อด้วยนะ”

“ครับ ทราบแล้วครับ”

ไม่ว่าเขาจะรับรู้ถึงจิตใจของมินซานที่ภาวนาว่าได้โปรดอย่าก่อเรื่องไปมากกว่านี้อีกหรือไม่ อุจินก็กดวางสายแล้วคืนโทรศัพท์มือถือให้ซึ่งสุนตั้ง

เมื่อได้ยินเสียงข้อความเข้า อุจินจึงหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมาจากกระเป๋ากางเกง

[สายตรงฝ่ายเลขานุการโทรกลับ XXX-XXX-XXXX]

“โทร.ไปต่างประเทศทำยังไงนะ”

“เดี๋ยวผมทำให้ครับ”

ตริ๊ดดดด

เสียงสัญญาณรอสายดังขึ้นหลังได้รับความช่วยเหลือจากซึ่งสุนระหว่างนั้นของกูก็เอียงศีรษะด้วยความสงสัย

²บะหมี่ทะเลที่ผสมผสานสไตล์อาหารเกาหลี - จีน มีน้ำซุปรสเผ็ดจัดจ้านจากการใส่โคชูการ์หรือพริกแดงป่น ใส่ส่วนผสมต่างๆ เช่น หอมใหญ่ กระเทียม แครอต กะหล่ำปลี หมัก หอยแมลงภู่ เนื้อหมู หรืออาหารทะเลอื่นๆตามชอบ

“เอ๊ะ? แต่เราไม่มีล่ามนะครับ คุณซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้หรือเปล่าครับ”

“เอ่อ ไม่ครับ ไม่ได้ครับ”

ซึ่งสุนลนลานหันไปมองคนขับรถทันที แต่อีกฝ่ายเองก็ส่ายหน้าด้วยท่าทางจนปัญญาเช่นกัน อุจินมองท่าทางร้อนรนของพวกเขาแล้วหัวเราะเบาๆ

“ฮัลโหล”

“ผมคังอุจินจากอาร์ดัล”

ของกูกับซึ่งสุนถึงขั้นทำตาโตเมื่อได้ยินอุจินพูดภาษาอังกฤษออกมาอย่างคล่องแคล่ว

“จะติดต่อกิลด์มาสเตอร์ให้เดี๋ยวนี้ค่ะ”

พนักงานฝ่ายเลขาฯคงได้รับการอบรมเรื่องการตอบรับการติดต่อจากกิลด์อาร์ดัลมาแล้ว เธอรีบต่อสายไปยังกิลด์มาสเตอร์ทันที

“มาสเตอร์คังจากอาร์ดัล มีธุระอะไรเหรอครับ”

“จำหมอนั้นที่ผมเคยเอาหัวให้ดูตอนอยู่อเมริกาได้ไหมครับ”

“หมายถึงอัล อาซาด เหรอครับ”

“ไอ้ รู้กระทั่งชื่อแบบนี้หมายความว่าหาข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ”

“ไม่เลยครับ เนื่องจากเขาเป็นนักฆ่าที่มีชื่อเสียงมากพอตัว...จึงไม่มีสังกัดที่แน่นอน เขาทำงานคล้ายๆทหารรับจ้างอิสระ แต่มักทำงานให้ฝ่ายกบฏเป็นหลักครับ เขาเคยมีประวัติการเคลื่อนไหวในอิรักแล้วก็ในซีเรียอีกสองสามครั้ง ตอนนี้อยู่ทางเรากำลังพยายามขยายผลไปถึงตัวการเบื้องหลังที่แท้จริงอยู่ค่ะ...”

“เหมือนผมจะรู้แล้วนะว่าเป็นใคร”

“อะไรนะครับ พูดจริงเหรอครับ”

อุจินหัวเราะเบาๆ

ถามว่ารู้ไหมนะเหรอ หากลองถามจากอาซาดตรงๆ ก็น่าจะสืบสาวออกมาได้ว่ารับคำสั่งมาจากที่ไหน และใครเป็นคนสั่ง ดังนั้นสิ่งที่อุจิน

ต้องการจากกิลด์ไททันจึงมีเพียงความช่วยเหลืออีกเล็กน้อยเท่านั้น
“ไปจับผู้อยู่เบื้องหลังการก่อการร้ายด้วยกันไหมครับ”
บังอาจส่งนักฆ่ามาลอบสังหารเขาอย่างนั้นหรือ...
“ได้เวลาแก้แค้นแล้ว”

เหล่าพนักงานผู้เป็นแกนนำหลักของอาร์ดลิ่งล้อมวงรอบโต๊ะในห้องทำงาน
ประธาน ความคิดเห็นพวกเขาแตกเป็นสองฝ่ายว่าจะรอดซอสบนทั้งซุยก³
หรือไม่

แล้วคำว่า ‘หนักนินแบบไหนก็ได้’ จากปากผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุด
อย่างประธานคังอูจิน ก็ได้นำไปสู่สถานการณ์อันวุ่นวายและจบลงอย่าง
น่าเวทนา

เมื่อฝ่ายจัมกินภายใต้การนำของซึ่งขุนชนะการเป่ายั้งฉุบ แต่อูจิน
ที่นั่งมองอยู่กลับตะโกนขึ้นมาว่า ‘ราดลงไปเลย’ ฝ่ายราดกินจึงส่งเสียงเฮ
ดังลั่นเมื่อน้ำซอสถูกราดลงบนจานทั้งซุยก

อูจินคลุกจางังมยอนเข้าด้วยกันพลางหันไปมองมินซานที่เอาแต่
นั่งเงิบ ก่อนจะพยักพืดหน้าชี้ไปยังซามจางังมยอนที่วางอยู่ตรงหน้า

“ทำอะไรอยู่นะ เต็มใจก็อัดหรือ”

แทนที่จะหยิบตะเกียบ มินซานกลับพุดออกมาด้วยน้ำเสียงอึดอัดใจ

“ทำไมท่านประธานถึงทำแบบนี้กับผมล่ะครับ”

“อะไร”

“ทราบไหมครับว่าตอนนี้มีข่าวด่วนอะไรออกมาทาง CCB”

“อะไรล่ะ”

อูจินคืบจางังมยอนที่คลุกเคล้าจนเข้ากันดีเข้าปากคำใหญ่

“เขาบอกว่ามีการจัดตั้งกองกำลังความร่วมมือไตรภาคีต่อต้านการ

³ หมูทอดกับซอสเปรี้ยวหวาน เป็นเมนูที่มักจะเสิร์ฟคู่กับจางังมยอนและจัมปง
สามารถเลือกรับประทานได้สองแบบ คือแบบราดซอสลงไปบนหมูทอดโดยตรง หรือนำ
หมูทอดมาจิ้มกับน้ำซอสก็ได้ ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคน

ก่อนการร้ายระหว่างรัฐบาลสหรัฐฯ ไททัน และอาร์ดัลคริบ”

“งั้นหรือ”

อุจินจิ้มทั้งซุยกวาดซอสชิ้นหนึ่งกับซีอิ๊วแล้วเอาเข้าปาก

อืม ร้านนี้อร่อยแฮะ

“ทางนั้นปากไม่มีหูดเอาซะเลย เพิ่งคุยกันไม่นานก็เอามาประกาศ
ชยะแล้ว”

“ท่านประธาน ตอนนี้คุณไม่ควรใจเย็นขนาดนี้นะครับ”

“ทำไมล่ะ มันมีปัญหาอะไรอีก”

“สายจากบริษัทสื่อต่างๆ ที่โทร.เข้ามาขอข้อมูลอาจทำให้การทำงานของ
ของกิลด์เราเป็นอัมพาตได้ครับ”

หากบอกว่าพนักงานที่อยู่นอกห้องทำงานประธานในตอนนี้อย่างถึง
โทรศัพท์ที่ไว้ในมือกันทุกคนนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องเกินจริงแต่อย่างใด

“งั้นก็ดึงสายโทรศัพท์ออกซะสิ”

“นั่น...”

มีคำตอบไหนที่ช่วยยิ่งกว่านี้อีกไหมนะ

“ถึงยังไงก็ต้องปฏิเสธทั้งหมดอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แล้วจะรับทีละสาย
ไปทำไม”

“แต่อาจจะเป็นงานอื่น...”

“ก็นายบอกว่างานเป็นอัมพาตเพราะโทรศัพท์ไม่ใช่หรือ”

ทำไมท่านประธานถึงเป็นแบบนี้ล่ะ นี่ได้เรียนตรรกศาสตร์มาบ้างไหม
เนี่ย

เขาอยากจะได้แย้งอีกฝ่าย แต่กลับพูดไม่ออกเลยสักคำ

“แต่ว่า...”

“นายรับเอกสารสัมภาระงานทางโทรศัพท์หรือ”

“คือไม่ใช่อย่างนั้นครับ...”

“ถ้างั้นก็แค่อย่าใช้โทรศัพท์”

อา นั่นมัน...ขอทีเถอะ ปัญหาอยู่ที่โทรศัพท์ก็เลยจะไม่รับโทรศัพท์
แบบนี้มันสมเหตุสมผลที่เห็นกัน

มินซานพยายามสงบสติอารมณ์ขณะพูดออกมาอย่างใจเย็น

“ผู้...ท่านประธานครับ ถ้าทำอย่างนั้นภาพลักษณ์ของกิลด์เราที่ปรากฏสู่สายตานานาชาติ และความน่าเชื่อถือในสายตาگิลด์อื่นๆ ที่กำลังร่วมมือด้วยคง...”

อุจินหัวเราะเบาๆ

“จะมีอะไรตกต่ำไปยิ่งกว่านี้อีกหรือ”

“นั่นมัน...”

อะฮ่า!

เดิมทีภาพลักษณ์ของกิลด์เราก็ไม่ได้อยู่แล้วนี่ะ

ยโสโอหังที่สุดในสามโลก

กิลด์ที่บ้าบิ่นที่สุดในเกาหลี่

เป็นกิลด์ที่อาจถูกประณามอย่างรุนแรงจนต้องปิดตัวลงในสักวัน หากไม่มีกิลด์มาสเตอร์ฝีมือระดับเทพที่คอยพิชิตดันเจี้ยนระดับ 6 ดาวอย่างต่อเนื่อง

อุจินมองหน้ามินซานที่นั่งนิ่งทำหน้าที่เหมอลอยราวกับถูกสายฟ้าฟาดเข้าอย่างจัง ก่อนจะหันไปสั่งซิงซุน

“ไปตั้งออกซะ”

“ครับ”

ซิงซุนซึ่งได้กลายเป็นหัวหน้าฝ่ายเลขาแล้ว ตอนนี้อุจินสั่งให้ลุยไฟ เขาก็ยินดีกระโจนเข้าไปอย่างไม่อิดออด เขาออกไปนอกห้องทำงานประธานแล้วสั่งตั้งสายโทรศัพท์ทั้งหมดออกในทันที

“คราวนี้ก็หมดปัญหาแล้วใช่ไหม ทำงานต่ออย่างสบายใจเถอะ”

“...”

“มัวแต่รับทีละสายอยู่ได้”

บางครั้งการเพิกเฉยก็เป็นคำตอบได้เช่นกัน

อุจินคืบทั้งซุกเข้าปากเคี้ยวอีกชิ้น

“นี่ อร่อยดีนะ สั่งจากร้านไหนหรือ”

“ร้านโซมุนกักรับ”

“ต่อไปสั่งจากที่นี่นะ”

“ครับ”

ซึ่งสุนั้ยมน้อยยิ้มใหญ่พลางเอ่ยสนับสนุนคำพูดของอูจิน

“ความสามารถในการจัดการของท่านประธานนี่ระดับเดียวกับขงเบ้งเลยนะครับ”

อูจินมองซึ่งสุนั้ยที่กำลังพูดจาประจบประแจงพลางหัวเราะออกมาเบาๆ

ช่วงนี้หมอนี่ขยันทำตัวน่าเอ็นดูเสียจริง เขาเคยได้ยินผ่านๆ ว่าความเป็นอยู่ที่บ้านของอีกฝ่ายไม่ค่อยดีเท่าไร น่าเห็นใจไม่น้อยที่ซึ่งสุนั้ยต้องพยายามอย่างหนักเพราะเรื่องนั้น

“หมอนี่...ตั้งแต่วันนี้ไปขึ้นเงินเดือนนายอีกหนึ่งขั้น”

“ความกรุณาของท่านประธานกว้างใหญ่เหมือนท้องฟ้าเลยครับ”

พั๊ง บริษัทนี้พั๊งยับ

มินซานลอบถอนหายใจ

ถัดจากคำสั่งและการยกยอปอปั้นอันไร้สาระนั้น ก็มีเรื่องเกิดขึ้นตามคาด

ศิริรั้ง

โทรศัพท์มือถือของมินซานดังขึ้น ตามด้วยโทรศัพท์มือถืออีกหลายเครื่องที่แผดเสียงออกมาราวกับนัดกันไว้ ไม่เว้นแม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือของแฮชลที่เพิ่งมาเข้าร่วมได้ไม่นาน

หากมีหนทางเข้าถึงกิลด์อาร์ตัสแม้เพียงเล็กน้อย สื่อมวลชนเหล่านี้ก็พร้อมทำโดยไม่เกี่ยงวิธี

“ปิดให้หมด”

“ครับ”

เมื่อเห็นทุกคนพากันปิดโทรศัพท์มือถือไปที่ละเครื่องสองเครื่อง มินซานก็หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาเช่นกัน

“เหอะๆ”

มินซานตระหนกขึ้นมาขณะกดปุ่มปิดเครื่อง ยอมแพ้เถอะ ยิ่งคิด

ก็ยังรู้สึกว่าจะไม่น่ามีอะไรที่เป็นปัญหาได้ พวกเขาเองก็ไม่ใช่หน่วยงานรัฐด้วย จึงไม่ได้รู้สึกว่าจะจำเป็นต้องชี้แจงอะไร

เรื่องพวกนั้นก็ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของรัฐบาลจัดการไปสิ...

ทันทีที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือดับลง เขาปล้นรู้สึกว่าจะระดับความเครียดที่พุ่งถึงจุดสูงสุดนั้นลดลงอย่างรวดเร็ว

แต่ยังเหลือปัญหาที่ต้องสะสางอีกหนึ่งเรื่อง

“ท่านประธานครับ ถ้าจะไปตระเวนออกกลาง แล้วการสอบสวนสัมภาษณ์ผู้สมัครจะดำเนินการยังไงดีครับ”

“มันทำไมล่ะ”

มันทำไมอย่างนั้นหรือ

แม้ว่ามินซานจะเป็นคนคัดเลือกบุคคลากรฝ่ายสนับสนุนเองก็จริง แต่ในส่วนของเหล่าผู้ปลูกพลัง อุจินจำเป็นต้องเข้าร่วมการสอบสวนสัมภาษณ์เพื่อคัดเลือกด้วยตัวเอง

“ถ้าคุณเดินทางไปตระเวนออกกลาง ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะเดินทางกลับมาในอีกกี่วันให้หลัง แต่ก็ไม่ควรทำให้กำหนดการคลาดเคลื่อนไม่ใช่หรือครับ”

“จะใช้เวลานานแค่ไหนกันเชียวะ”

ถ้าการปราบปรามผู้ก่อการร้ายไม่ได้กินเวลานานขนาดนั้น การก่อการร้ายในโลกนี้คงหายไปหมดแล้วสิ...

“นั่นก็จัดการเลือกในคราวเดียวไปเลย”

“ครับ? ได้หรือครับ”

“ได้สิ ทำให้จบไปเลยทีเดียวนะ ไปหาเช่าโรงแรมใหญ่ๆ สักที่ไว้แล้วกัน”

คัดกรองเอาพวกไม่เอาไหนที่คิดจะแทงข้างหลังออกไป แล้วเลือกเฉพาะคนที่มีศักยภาพในการพัฒนาสูงเข้ามา

ของพวกนั้นไม่ปรากฏในเอกสารที่ส่งเข้ามาหรอก เขาต้องอาศัยสเกลเฝ้าสังเกตและตรวจจับ แล้วไปพบผู้สมัครเหล่านั้นด้วยตัวเอง

“นั่นเอาเป็นเมื่อไหร่ดีครับ”

“อืม”

อุจินคืบजाङ्गมยอนเข้าปากไปอีกคำหนึ่งก่อนหันไปมองแฮชล เขาคิดจะมอบหน้าที่บังคับบัญชาให้อีกฝ่ายอยู่แล้ว ดังนั้นจึงควรให้พัฒนาขึ้นอีกสักหน่อย อย่างน้อยๆ ก็แรงก์ B...

“สามลัปดาห์ถัดไปก็แล้วกัน จนกว่าจะถึงตอนนั้นนายก็รับฝายสนับสนุนเข้ามาเพิ่มแล้วหาสถานที่ซะ”

“อืม เข้าใจแล้วครับ”

เมื่อได้รับคำตอบของปัญหาหลักๆ ที่ต้องได้รับการแก้ไขเรียบร้อยแล้ว มินชานจึงแกะพลาสติกปิดด้วยออกแล้วคลุกजाङ्गมยอนเข้าด้วยกัน เส้นอืดจนคลุกให้เข้ากันได้ไม่ติดัก อุจินเห็นอย่างนั้นแล้วเดาะปากอย่างซัดใจ

“เห็นไหมล่ะ บอกแล้วว่าให้คลุกก่อนที่มันจะอืด”

“ไม่เป็นไรครับ”

जाङ्गมยอนไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรสักหน่อย

ขณะที่คลุกजाङ्गมยอน มินชานก็เอ่ยถามขึ้นมา

“งั้นผมลงกำหนดการว่าท่านประธานจะเข้าร่วมการสอบสัมภาษณ์หลังจากร่วมงานกับกิลด์ไททันสามลัปดาห์นะครับ”

“พูดอะไรของนาย”

“ครับ?”

อุจินยิ้มมุมปาก

“ฉันจะกลับมาเร็วกว่านั้นนะสิ”

“มะ...หมายถึงกลับมาภายในสามลัปดาห์หรือครับ”

“สามลัปดาห์อะไร ลัปดาห์เดียวก็พอแล้ว”

“...”

เขาไม่ได้แค่หมายความว่าจะเดินทางกลับมาสามลัปดาห์หลังจากเสร็จสิ้นปฏิบัติการ แต่จะกลับมาก่อนสามลัปดาห์อีกอย่างนั้นหรือ...

“แล้วจะออกเดินทางเมื่อไหร่หรือครับ”

“ลองติดต่อไปที่ไททัน บอกเขาว่าตอนไปตระเวนออกกลางให้รับฉันไปด้วย”

“...”

ใครมาเห็นเข้าคงนึกว่าท่านประธานกำลังเรียกแท็กซี่อยู่นะครับเนี่ย
แต่มีนินชานกลับตอบรับทันที ถ้าเป็นอูจินละก็ เขามีความสำคัญมาก
พอที่จะทำอย่างนั้นแน่ ไมลี พวกเขาต้องแวะมารับไปอย่างแน่นอน

“ทราบแล้วครับ”

“งั้นฉันกลับก่อนนะ”

“เดี๋ยวผมไปส่งเองครับ”

ซึ่งขุนผู้เป็นเลขาฯ คอยดูแลทุกอย่างของอูจินเสนอดัวทันที

เขาต้องคอยคุ้มครองบรรดานักข่าวจากอูจิน

“พรุ่งนี้จองตันเจียนระดับ 6 ดาวดี ๆ เอาไว้ด้วย เพราะก่อนเครื่องบิน
มาฉันจะสอนสิ่งที่จำเป็นไว้ให้แล้วค่อยไป”

แม้จะใช้เวลาไม่นานสำหรับการเดินทางไป - กลับจากตะวันออกกลาง
แต่ก่อนไปต้องขัดเกลาพื้นฐานให้ชองกุกกับแฮชลสามารถเคลียร์ตันเจียน
เพียงสองคนได้ในระหว่างนั้นด้วย

“ครับ”

อูจินกลับบ้านไปหลังกินจางมยอนหมดและกำหนดนัดหมายวันพรุ่งนี้
เรียบร้อยแล้ว ส่วนนินชานก็เริ่มร่างอีเมลที่จะส่งไปหาทิลด์ไททัน

สำนักงานใหญ่ทิลด์ไททัน

ดินคุณอดครุ่นคิดถึงข้อเสนออันยิ่งใหญ่ไม่ได้

ค้นหาและถอนรากถอนโคนกลุ่มก่อการร้าย

เหตุก่อการร้ายด้วยชิปนาวูธเมื่อคราวก่อน ในมุมมองของชาวอเมริกัน
นับเป็นฝันร้ายอันน่าสะพรึงกลัว

คงเพราะมันเป็นหายนะที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ด้วยกัน แม้ฟังดูน่าขำ
แต่พวกเขาเกลียดชังการก่อการร้ายยิ่งกว่าเหตุตันเจียนเบรกที่อาจเกิดขึ้นได้
ทุกเมื่อเสียอีก

อูจินรู้ตัวการเบื้องหลังของอัล อาซาด

และเจ้าตัวก็เป็นฝ่ายยื่นข้อเสนอมาก่อนโดยบอกว่าจะไปเพื่อแก้แค้น
แล้วทางนี้จะไม่ร่วมด้วยได้หรือไม่

นี่อาจเป็นการลงทัณฑ์กลุ่มผู้ก่อการร้ายอย่างเด็ดขาดเลยก็ได้
แต่ยังมีบางสิ่งคาใจเขาอยู่

ธุรกิจบางแห่งของสหรัฐฯมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย

มีหลักฐานทางวัตถุหลายชิ้นที่พบระหว่างการตรวจสอบ

และเขายังได้ยินจากปากของสมาชิกองค์กรรีเวิร์สคนหนึ่งที่ถูกจับได้
ขณะเกิดเหตุต้นเจี้ยนเทียมของแรชมืด ว่าพวกเขาได้รับการสนับสนุน
จากบริษัทหนึ่ง... ส่วนตัวคนที่แท้จริงของบริษัทนั้น มีเพียงบอสขององค์กร
เท่านั้นที่รู้

ทว่าอีกฝ่ายกลับตายไปตอนเกิดเหตุต้นเจี้ยนเทียมเสียก่อน

เขาได้ตรวจสอบข้อมูลส่วนตัวของนักวิทยาศาสตร์บางส่วนที่ถูก
พบอยู่ที่นั่น ไปจนถึงความสัมพันธ์กับกลุ่มธุรกิจต่างๆ แต่ก็อยู่ในขั้นของ
การสันนิษฐานเพียงเท่านั้น

การตรวจสอบยังคงดำเนินต่อเนื่องจนถึงขณะนี้

ดำเนินการอย่างลับๆ และเงียบที่สุด...

แต่แล้วข้อเสนอของอูจินก็มาถึง

หากบุ่ม่าลงมือทำอะไรไปแล้วศัตรูเกิดไหวตัวทันจนหนีเอาตัวรอด
ไปได้ขึ้นมา เขาคงไม่อาจแบกรับความรับผิดชอบได้

การเคลื่อนไหวนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วหรือเปล่านะ

เขายังมีความกังวลอีกเรื่องหนึ่ง

รัฐบาลจะเคลื่อนไหวหรือเปล่านะ

เป็นเรื่องปกติที่กลุ่มธุรกิจต่างๆ จะมีเส้นสายผูกโยงกับรัฐบาล

พวกเขาอาจไม่เห็นด้วยกับการปราบปรามกลุ่มก่อการร้ายจนแผนการ
ถูกล้มไปเลยก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นกิลด์อาร์ดัลแห่งเกาหลี่ใต้ก็จะยังมุ่งหน้า
ไปที่ตะวันออกกลางเพื่อแก้แค้นอยู่ดี

เหตุก่อการร้ายเกิดขึ้นในอเมริกา แต่กิลด์จากเกาหลี่ใต้กลับเป็น
ฝ่ายเดินทางไปแก้แค้นถึงตะวันออกกลาง ไม่ใช่รัฐบาลสหรัฐฯหรือกิลด์
ของชาวอเมริกัน

แบบนี้ไม่ดีแน่

แม้ว่าเขาจะไม่เสียหายอะไรหากปฏิเสธการเข้าร่วม แต่นั่นจะทำให้เขาสูญเสียสิ่งสำคัญไปอย่างหนึ่ง ไม่สิ อาจไม่ถึงขนาดนั้นก็ได้

แต่ชื่อเสียงและคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ของกิลด์ไททัน ทั้งภาพลักษณ์ในฐานะกิลด์ที่ดีที่สุดซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของสหรัฐอเมริกา และภาพลักษณ์ของกิลด์ที่คอยปกป้องคุ้มครองประเทศจะได้รับความเสียหาย

แม้จะดูเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ในตอนนั้น แต่หากเกิดหายนะครั้งใหญ่ขึ้นบนโลกตามคำพยากรณ์ของนักบุญหญิง นั่นต่างหากที่จะเรียกว่าวิกฤตกิลด์ไททันควรแสดงให้เห็นคุณค่าเชิงสัญลักษณ์นั้น

เขาควรเป็นทั้งโล่ป้องกันและเป็นความหวังให้ผู้คนไม่สูญเสียมนุษยธรรมไปแม้อยู่ท่ามกลางหายนะ เพื่อการนั้นแล้วเขาจึงต้องรับข้อเสนอนี้

แม้เสียงที่จะถูกรัฐบาลต่อต้าน แต่เขาก็ตัดสินใจได้ในระยะเวลาอันสั้น...

ดี คุณกดปุ่มอินเตอร์คอมเรียกเลขา

“ติดต่อ CCB”

“คะมาสเตอร์”

เอาเป็นว่าลองดูก่อนก็แล้วกัน หากไม่ลงมือทำอะไรเลย การจะเป็นดังแสงตะเกียงคอยส่องนำทางให้โลกในอนาคตคงเป็นเรื่องยาก

เขาเองก็มีข้ออ้างที่ดีพอ ประชาชนชาวอเมริกันต้องการสิ่งนี้ แม้แต่รัฐบาลก็ไม่อาจขัดขวางได้

ถึงเขาจะไม่รู้ว่าบุคคลที่อยู่เบื้องหลังเป็นใคร แต่ดูท่าทางคงได้หายใจไม่ทั่วท้องแน่

กิลด์มาสเตอร์แห่งฮวารัง

ช่วงนี้ฮิวฮืออาร์มณไม่ตื่น

แม้ก่อนหน้าจะไม่ได้อาร์มณดีอยู่แล้วก็ตาม แต่ช่วงนี้กลับหนักขึ้นกว่าเดิม

ไม่ว่าจะเปิดโทรทัศน์ เปิดวิทยุ หรืออินเทอร์เน็ต ทุกที่ล้วนพูดถึง

แต่เรื่องของกิลด์อาร์ดัล

คังอูจิน คังอูจิน แล้วกัคังอูจิน

ทั้งหมดเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเขา ตั้งแต่ข่าวทั่วไปลามไปจนถึงข่าว
ซุบซิบ

[สวีสวีคะ ฉันผู้สื่อข่าวจอบซุยอน จากสถานีโทรทัศน์ MBS ที่นี่
คือร้านอาหารจีนซึ่งเป็นที่เดียวที่สามารถโทร.ติดต่อกับกิลด์อาร์ดัลได้ใน
ขณะนี้ เรามาสัมภาษณ์เจ้าของร้านอาหารแห่งนี้กันค่ะ]

[ไฉ้ย พวก บี้บ- บี้บ- จะมาเกาะกะคนทำมาหากินหา บี้บ- บี้บ-
อะไร ช่วย บี้บ- บี้บ- ไปหน่อยได้ไหม]

[คะ ทั้งรุนแรงและหยาบคายสมเป็นร้านอาหารที่ติดต่อกับกิลด์
อาร์ดัลได้ล่าสุดจริงๆคะ พวกเขา...]

อีซังโฮมองภาพเจ้าของร้านอาหารจีนที่ดูหงุดหงิดหัวเสียเป็นอย่างมาก
และบรรดานักข่าวที่พากันล้อมหน้าล้อมหลัง ก่อนกดรีโมตปิดโทรทัศน์

“ไอ้พวกเหลือขอ...เฮ้อ...”

อีซังโฮผู้เป็นกิลด์มาสเตอร์ของฮวารังถอนหายใจ

ช่วงนี้เขารู้สึกเหมือนตัวเองใกล้จะเป็นโรคประสาทเข้าไปทุกที

ไม่รู้ทั้งโลกบ้ากันไปหมดแล้วหรืออย่างไร ถึงได้มีแต่เรื่องเกี่ยวกับ

คังอูจิน

“ฝีมือดีที่สุดในวงการบ๊าบอะไรกัน...”

กลุ่มก่อการร้ายในตะวันออกกลางขาดการติดต่อกับเขาไปนานแล้ว
เดิมทีพวกนั้นจะเป็นฝ่ายเดียวที่ติดต่อมาผ่านทางเบอร์โทรศัพท์ที่ไม่อาจ
แกะรอยได้

ตราบใดที่ฝ่ายนั้นไม่ติดต่อมาอีกครึ่ง อีซังโฮก็ไม่มีช่องทางติดต่ออื่น
แล้ว

เขาติดต่อประธานสมาคมคิมไม่ได้ และ สส.ชเวกึเอาแต่เลี้ยงที่จะ
พบหน้าเขา

หลังสูญเสียอียอนฮี ผู้ปลุกพลังแรงก์ A เพียงหนึ่งเดียวของกิลด์ไป
อำนาจของกิลด์ฮวารังก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ส่วนกิลด์อาร์ดัลเอาแต่ฟุ้งหะยาน

ขึ้นไปอย่างไม่รู้จักเจียมตัว

ตอนนี้พวกมันอยู่สูงถึงขั้นที่แม้แต่เขาก็ยากจะวางแผนทำอะไรลับหลัง ขณะกำลังพาลหงุดหงิดไปทั่ว อยู่ๆ กลับมีกลุ่มควันสีขาวยปรากฏขึ้นตรงหน้าอีซังโฮ ก่อให้เกิดสิ่งที่ดูคล้ายกับภาพลวงตา

“คะ...ใคร อะไรนะ”

อีซังโฮเองก็เป็นถึงผู้ปลุกพลังแรงก์ B แม้จะตกใจแต่เขาก็จ้องมองอีกฝ่ายอย่างสงบนิ่ง ทันใดนั้นตัวตนปริศนาซึ่งยากจะระบุเพศที่ก่อร่างขึ้นจากควันสีขาวก็เปล่งเสียงหัวเราะออกมา

‘เจ้าไม่อยากแก้แค้นหรือ’

ภาษาที่เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกในชีวิตตั้งขึ้นภายในหัว ทว่าเขากลับเข้าใจความหมายของมันอย่างชัดเจน แม้เป็นภาษาที่ไม่คุ้นเคย

“แกเป็นใคร”

‘ไม่อยากแก้แค้นเจ้านั้นที่ฆ่าอียอนฮีหรือ’

‘เจ้านั้นที่ฆ่าอียอนฮี’ อย่างนั้นหรือ...

หรือว่ามันจะรู้อะไรบางอย่าง

“คงอูจิน?”

‘คิก ๆ ๆ ข้าจะให้พลังเจ้าเพื่อแก้แค้น จงไปยังดันเจี้ยนที่น้องสาวเจ้าตายเสีย’

มันรู้ว่าใครเป็นคนฆ่าถึงได้บอกให้เขาตามไปอย่างนั้นหรือ ไม่สิ ตัวตนจริงๆ ของเจ้าเสียงนี่คืออะไรกันแน่

“แกเป็นตัวอะไรกันแน่!”

อีซังโฮตะโกนออกมาเสียงดังลั่นพร้อมลืมนึกถึงขั้นขึ้นมา

“อะไรกันนะ ฉันสลบไปหรือ”

หรือว่าเขาเครียดจนวูบหมดสติไปเองกันนะ ทว่าภาพลวงตานั้นสมจริงเกินไป อีซังโฮเอียงศีรษะด้วยความสงสัยว่ามันเป็นเพียงความฝันจริงหรือเปล่า

แต่เมื่อเห็นดาบที่วางอยู่ตรงจุดที่ภาพลวงตานั้นปรากฏตัว ดวงตาของเขาพลันเบิกโพลงทันที

นี่เป็นดาบที่อียอนฮี น้องสาวของเขาเคยใช้
เขารีบเข้าไปสำรวจทันที ตัวอักษรย่อที่สลักไว้ตรงด้ามจับบ่งบอก
ชัดเจนว่าเป็นของยอนฮีจริงๆ

“ตะ...ได้ยังไงกัน”

ดาบเล่มนั้นที่ควรจะสลายหายไปในตัวมันเองที่น้องสาวเขาตายยังอยู่
อย่างนั้นหรือ หากคังอูจินที่ออกมาจากตัวมันเองเพียงลำพังไม่ได้เป็นคน
นำมันออกมาด้วย ก็เป็นไปได้เลยที่มันจะมายู่ที่นี่

เพราะหลังจากพิชิตสำเร็จ ตัวมันเองจะเกิดการรีเซ็ต

ดังนั้นดาบที่อยู่ตรงหน้าเขาจึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับตัวมันเอง
ที่มีอยู่ตอนนี้

แต่แล้วอูจู่ๆ เขาก็นึกถึงคำพูดของภาพลวงตานั้นราวกับเล่นวนซ้ำอยู่ใน
ในหัว

“แก้แค้น พลัง...”

ดวงตาของอิชังโฮพลันวาวโรจน์

นักบุญหญิงยืนอยู่หน้ารูปสลักของเทพธิดาอารีเรีย

“องค์เทพธิดา ข้าต้องไปจริงๆ เหนื่อยค่ะ”

ต้องไปสิ ถึงอย่างไรก็ต้องไป ทว่าเธอแม้แต่ล้างเลมมาหลายวันแล้ว
ไม่รู้ว่าโชคชะตานำพาให้เป็นเช่นนั้นหรือไม่ อิมมอร์ทัลถึงได้เป็น
ฝ่ายร้องขอความร่วมมือจากกิลด์ไททันก่อนเพื่อออกไปปราบปรามกลุ่ม
ก่อการร้ายในตะวันออกกลาง

ราวกับอีกฝ่ายกำลังกวักมือเรียกให้ไปหา เธอจึงรู้สึกไม่สบายใจ
เอาเสียเลย

“เฮ้อ...”

เธอไม่อาจปฏิเสธได้ กระทั่งตอนนี้ก็ยังรู้สึกไม่สบายใจราวกับว่า
รูปสลักเทพธิดากำลังจับตาดูเธออยู่ และสาเหตุที่เธอมายังโลกใบนี้ก็มา
จากการชี้แนะขององค์เทพธิดาเช่นกัน

ต้องมีเหตุผลที่พระองค์สั่งให้เธอไปหาอิมมอร์ทัล